

ILJA EHRENBURG

A 00094

A NÉMET

"SZIKRA" KIADÁSA BUDAPEST 1945

58
HONVÉD AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

736

ILJA EHRENBURG

A 94

A NÉMET

Leltározva 2010

ELLENŐRÖZVE: 1993

Jelzés: _____

Leltári (raktári) szám 4973

#511 ✓

E 1984

ELLENŐRÖZVE 1978: +

HONVÉD AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

★
«SZIKRA» KIADÁSA BUDAPEST, 1945

R. 1952 XI. 14

Lm.

---

*Ez a könyv magyarul először 1943-ban az «Idegen-
nyelvű Irodalmi Kiadó, Moszkva» kiadásában jelent meg.*

Szikra r. t. nyomdája, Budapest.

A német egyszerű, egysejtű, de mégis különös élőlény. A német katona nem hasonlít az emberhez.

A németek már Hitler előtt is hencegtek, szerették azt énekelni, hogy „Deutschland, Deutschland über alles“. A német mindenkinél okosabbnak tartotta magát. Amikor Hitler hatalomra került, kinyilatkoztatta a németeknek: „Ti magasabb fajú emberek vagytok és ezért minden nép köteles engedelmessé válni nektek.“

A német szereti, ha tudományos kifejezéseket használ. Hitler ezt jól tudja és kiadta a parancsot, hogy magyarázzák meg tudományosan, miért magasabbrendű a német, mint a többi népek. Hitler „filozófusai“ sokáig törték a fejüket, míg végül kijelentették: „A németek a magasabbrendű fajhoz tartoznak, mert koponyájuk különösen nemes formájú.“

A német csak a mutatós holmit szereti. A háború előtt a német cigarettagyárosok többet költöttek a csomagolásra, mint a dohányra. A német megvásárolta a szép bádagskatulyát, jó drágán megfizette és meglehetősen szívtá dohány helyeit a káposztalevelet. Amikor Hitler megmagyarázta a németeknek, hogy a koponya formája a fontos, a németek nagyon megörültek. Mert a koponya is — skatulya. És hogy mi van a skatulyában — az a németet nem érdekli.

A német sietve gondoskodott családfájáról: milyen volt az úkapja és az úkanyja. Szív és fej a németet nem érdekli, csak a faj.

Hitlernek vannak válogatott „SS“ katonái. Ezek a legfajtisztább németek. Ezek Németország legjobb fajfenntartói. Az „SS“ köteles ismerni őseit 1750-től kezdve. Ha az „SS“ nőszülni szándékozik, menyasszonyát külön specialisták vizsgálják meg, ellenőrzik: elégségesen tisztaság-e? Az „SS“ parancsnokság rendeletet adott

ki „Az „SS“ tagjainak eljegyzési és násülési rendjéről“, melyben többek között ez áll: „Az állattenyésztés tapasztalatai azt bizonyítják, hogy a faj nemesítése céljából okvetlenül alkalmazni kell a következő szabályokat

„1. Mintakul a leggondosabban kiválasztott példányokat kell felhasználni. 2. A legjobb példányokat csak a legjobb példányokkal szabad párosítani. 3. Minden a-motivánatos leszármazott megsemmisítendő.“ A németek nem titkolják, hogy állatok. Sőt, büszkék arra, hogy állatok.

A rendelet megmagyarázza, hogy miért kell a fajtisztva német férfakat fajtisztva német nőkkel párosítani: „Jó gyarmatosítókat kell teremteni Ostland számára.“ (Igy hívják a németek a Szovjetunió általuk megszállt részeit.) A „fajelmelet“ jó kifogás a gazdagabb országok kirablására. A német ezt kiabálja: „Én fajtisztva vagyok, tehát úrnak születtem. Ti pedig szlávok, alsóbbrendű faj vagytok és kötelesek vagytok engem szolgálni.“ A német nemcsak egyszerű tenyészbika, hanem megvadult bika is, amely az egész világot felakarja öklelni.

Ha egy Fritzet a miénk nyakonesipnek, azonnal felkiált: „Hitler kaput.“ Természetesen abban a percben nem Hitler „kaput“, hanem csak a Fritz, aki visít, mint egy malac, de az azért van mert a Fritz — talpyaló.

A német foglyok az első napon szidják Hitlert is, Göringet is és Göbbelset is mint a bokrot. De rövid idő múlva a Fritz magához tér, eszébe jut, hogy ő a „felsőbbrendű faj“ képviselője.

Rzsev közelében láttam egy német foglyot, „Hitler kaput“ — ordította. Egy jó órán át kiabálta, hogy Németország elvesztette a háborút. Ket nappal később újból megpillantottam ezt a Fritzet a többi foglyok között. Tréfálkozva kérdeztem tőle: „Mit gondolsz, mivel fog a háború végződni?“ A Fritz diplomatikusan hallgatott, a után így válaszolt: „Úgy gondolom, hogy a háború a harcoló felek egyikének győzelmével fog befejeződni.“ Mert akkorra már teleette, kialudta magát és megtárgyalta a helyzetet a többi Fritzeel.

A hadifogolytáborba kerülve az ilyen Fritz pofátlanná válik és így kiabál „Pfuj. Micsoda seprű ez? Nálunk Németországban egész más seprűk vannak!“

A német gyorsan megy át a talpnyalásból a pofátlanságba, a pofátlanságból a megalázkodásba. Franciaországban egy alkalommal egy őrnagy, német foglyot hallgatott ki: „Hogy hívják?” A német válaszul felbőgött: „Heil Hitler!” Az őrnagy vállat vont és folytatta a kihallgatást: „Melyik csapattesthez tartozik?” A német újból bömböl: „Heil Hitler!” Erre egy francia hadnagy az őrnagyhoz fordult és engedélyt kért, hogy ő halgathassa ki a németet. Rávágott a szemével a németre és rákiáltott: „Mi a leveled!” A német kihúzta magát és elmormogta: „Hans Müller, 176. gyalogezred.”

Ha a németre rákiáltanak, mindjárt megszeliődül. Ha pedig engednek neki, rögtön megnő a szarva.

Olaszországban sokkal regebbi a fasizmus, mint Németországban. Gyakran láttam olasz foglyokat is. Délvidéki nép, szeret kiabálni, hadonászni. Az olasz fogoly, amint belép, elkezd zajongani: „Mussolini!... eh Mussolini!.. A duce sohasem téved!”... Hagyni kell zajongani, akkor hamar elesenededik, mindent kiad magából és megnyugszik. Erre három perc elegendő olasz tisztnek — egy negyedóra. Aztán pedig ott ül egy minden-napl ember, beszélget munkáról, lányokról, ételekről. A fasizmus olyan az olasz pástoron, vagy bortermelón, mint a piszok, hideg vízzel le lehet mosni.

De a németben belül, a beleiben van a fasizmus. Miné többet beszelsz egy némettel, annál inkább észreveszed, hogyan szívárogoz belőle az önteltség, a felsőbbiség érzése.

A háború első őszén láttam a brjárszki erdőben néhány fogoly németet. Volt közöttük egy hosszú Fritz, akinek szeme egy kitömött állat füvegyszemére hasonlított. Valamit magyarázatott sörstársainak. Közelebb mentem. Fritz a fajelméletet szentléltette az oroszok arcán. Először csak egy orosz harcossal foglalkozott: „Nézzétek csak meg, milyen füle van!” Olyan borzalommal ejtette ki a „fül” szót, hogy akaratlanul is ráéreztem az elv társra. Látom, hogy a füle olyan, mint a fül általában lenni szokott, de a Fritz számára ez a fül bizonyítéku szolgált arra, hogy az oreli termőföldek a németeket illetik meg. Azután a Fritz rávetette magát. Nem is sejtette, hogy értek németül. „Nézzétek csak az őreget, tipikus torzszülött: teljesen értelmetlen arca van.» Csodálkozva néztem a németre: micsoda arcátlanság! A né-

met megérezte pillantásomat és nyugtalankodni kezdett. „Őn talán tud németül!“ „Tudok“ — válaszoltam. A Fritz rémfületében dadogni kezdett. „Én nem tudom a gondolataimat helyesen kifejezni. Már az iskolában mondta a tanítóm: „Rudi, miért mondd azt, amit nem gondolsz?“ Ezután a Fritz még elmesélte, hogy a nagypapája és a bácsikája munkások, hogy ő maga is munkás és végül szent borzalommal kinyögte: „Én marxista vagyok“ . . .

Valószínű, hogy amikor odébbmentem, újra kezdte: „Látátok, milyen fülei vannak az „öregnek“? És a koponyája? Alsóbbrendű faj!“

A múlt télen Medini mellett egy fogoly hadnagyot mutattak nekem. Göbbelshez hasonlított a kis rühes. Pizkos volt és folyton vakaródzott. Tetejébe buta volt. Hosszan magyarázgatta nekem, miért ogják megverni a németeket. Tudtam, hogy egyik röpiratunk tartalmát ismétli. Azután sikerült a hadnagyot megszólaltatnom. Mikor megmondtam neki, hogy ismerem szülővárosát, sőt megfordultam néhányszor abban a kávéházban is, ahol a Fritz minden vasárnap üldögélt menyasszonyával együtt, a Fritz kivirult. Egy csapásra elfelejtette, hogy fogságban van és nekieresztette magát. Ezt mondta: „Június 24-én lesz a menyasszonyom születésnapja. Remélem, hogy addigra már otthon leszek, minthogy áprilisban megkezdjük a döntő offenzívát és szétverjük az oroszokat.“ Tovább beszélgettünk és még ilyeneket mondott: „Volt a századunkban egy nagyon okos főhadnagy. Felírtam a noteszomba a szavait — jól esik megismételni. Egyszer ezt mondta nekem a főhadnagy „Willy, az életben mindennek késznek kell lenni. Néha a hangyák is elbánnak az óriással.“ Megkérdeztem a hadnagyot: „Mit akar ezzel mondani?“ Így felelt: „Velem pech történt — elesiptek az oroszok.“ Ez a buta és pizkos Fritzike óriásnak képzelte magát, az oroszokat pedig hangyáknak.

Párizsban, a német megszállás idején, beszédbe elegyedtem egy német tiszttel. Azt hitte, hogy francia vagyok, dicsérte a francia művészetet, irodalmat, de azután így szólt: „Ne vegye zokon, de ön is megérti, hogy Németországhoz viszonyítva Franciaország műveletlen, elmaradt ország. Én két hete vagyok Párizsban és az a benyomásom, mintha civilizált városban lennék. Mondja, honnan van Önöknek, franciáknak az a tehetségük, képességük, hogy mindennek a műveltség látszatát adják?“ Ez a nagyképű barbár az elvadult Hitler-Németországból a világ egyik legnagyobb váro-

sába került. Kultúrát látott maga körül, de mégis meg volt győződve arról, hogy kultúra csak Németországban van. A francia kultúráról azt gondolta, hogy az — ersatz, (pótlék). Nem értette meg, hogy ő maga csak pótember.

Egy német őrmesternél két levelet találtak: egyik levél öccsétől érkezett, a másik az őrmester válasza, melyet megírt, de elküldeni már nem volt ideje. Az öcsős ezt írta: „Képzeld el, milyen rágalmat terjesztenek az angolok. Bazelban hallgattam a londoni rádióleadást. Ezek az aljasok azt beszélik, hogy mi állítólag gyerekeket gyilkolunk Oroszországban.“ S az őrmester ezt válaszolta az öccsének: „Csak az angolok képesek minket így rágalmazni. Te magad is jól tudod, hogy a németek mennyire szeretik a gyerekeket. Az én századomban mindenki megosztja utolsó falat kenyereit is a gyerekekkel. Ha pedig Oroszországban egy borzalmas fajzatnak apró képviselőit megöljük, arra az állam érdeke kényszerít bennünket.“ Ennek a szörnyesülöttnak az orosz gyerek nem gyerek, hanem „egy borzalmas fajzatnak apró képviselője“. Nyugodt lélekkel gyilkolja az orosz gyereket, mintha csak hangyákat tiporna el.

Egy Oroszországban tartózkodó angol újságíró megkérdezett egy német hadifoglyot „Hogy bánnak magukkal?“ — „Jól“ — válaszolt a Fritz. Azt mondja erre az angol: „Nem szegyenli hogy a németek olyan állatiisan bánnak az elfogott vöröskatonákkal?“ A Fritz csodálkozva pillantott rá s így válaszolt: „Kérem, hiszen azok oroszok“..

A németek „négerszerű majmoknak“ tartják a franciákat. A szlovéneket „félembereknek“ nevezik. A zsidókat — „férgenek“, a kazákokat — „vannádoknak“, a tatárokat — „egy már kéért megvásárolható vezetőknél“ tartják. Puskin és Tolsztoj népet a németek orcátlanul „nem-teljesértékű“ népnek nevezik. De saját magát a német „felsőbbrendű embernek“ tartja. Hott, német tábornok parancsot adott katonáinak, hogy „állandó megvetést tanúsítsanak minden orosz szemből“. A swinemünde-i hentesmester télistennek képzeli magát. Régi orosz közmondás, hogy a pupost csak a sár egyenesíti ki. Megismertük a németeket és azt mondjuk: a németeket csak a sár fogja megjavítani.

Megkérdeztem egy nem-től, hogy meg van-e elégedve azzal, hogy a háborúba küldtek? A Fritz ezt felelte: „Hat mit csináltam volna, ha nem lenne háború? A gyárban rohadtam

volna, mint az apám . . .“ Dolgozni, ez neki annyi, mint „rohadni“. Gyermekkorától fogva háborúról ábrándozott. Egy német fogoly mondta nekem: „Vannak szerencsétlen, üres generációk, amelyek azokban az években élnek, amikor nincs háború.“

A német úgy készült a háborúra, mint az ünnepre. Hitler bebeszélte neki, hogy „a háború az emberiség legnagyobb jótéteménye“. A német iskolákban csak azzal foglalkoztak, hogy az égis magasztalták a „hadjáratok gyönyöreit“. A német kamasznak azt mondták: „Hamarosan felnősz és harcolni fogsz. Őlöd az ellenséget. Bejáród az egész világot. Nem kell dolgoznod. Amit megkívánsz — elveszed, mert te német vagy, árja vagy, úr vagy, a többiek pedig rabszolgák.“ A kamasz mindezt elhitte és arról álmodozott, hogy minél hamarabb megnőjjön.

A Fritz gyerekei ezt a kis dalt éneklék:

„S ha az egész világ romban hever
Mi nem bánjuk, minket nem érdekel,
Mi akkor is masirozunk tovább!“

A háború minden nép számára szerencsétlenség. Csak egy dolog van ami megnevesítheti a háborút, a hazaszeretet. A mi harcosaink földjüket, családjukat, szabadságukat védik. A német pedig magáért a háborúért szereti a háborút.

Amikor a németek orvul rántámadtak, ezt a nótát fújták:

„Haha, haha,

Ilyen víg háború nem volt soha!“

Egy német tizedes mondta nekem: „Hála a háborúnak, világot is láttam, meg magamat is megmutattam. Lám, mennyi mindent láttam“ és az ujjain kezdte elszámolni: „Párizs, Brüsszel, Görögország, Varsó, Oroszország.“ Megkérdeztem tőle: „Na és mit látott Párizsban?“ Nem tudta, hogy mit feleljen, mert Párizsban vendéglőkön és bordélyházakon kívül semmit sem látott. De saját magukat a Fritzek csakugyan megmutatták — ma már egész Európa tudja, hogy milyen a német.

A németek könnyen elfoglalták a kisebb országokat: Belgiumot, Hollandiát, Norvégiát, Dániát, Görögországot, Jugoszláviát. A kapitulánsok árulása következtében a németek minden erőfeszítés nélkül nyelték el Franciaországot. Meg voltak győződve arról, hogy a háború vidám kirándulás. Turistáknak képelték magukat. Amikor a németek Oroszországban ellenállásra találtak, zavarba

jöttek. Ma valamennyi Fritz ezt írja és mondja: „Ha ezt túléltem, többet be nem teszem a lábam Oroszországba.“ Sértve érzik magukat, mint akik látogatóba jöttek és rossz fogadtatásra találtak.

Egy alkalommal bementem egy kunyhóba, ahol egy fogoly németült. Felugrott és ezt kezdte szajkózni: „Hitler kaput.“ Mondom neki: „Ne erőlködjön potyára — tőlem semmi se függ.“ Erre megkérdezett a Fritz: „Mit gondol, életben maradok?“ „Hát persze, — válaszoltam — ha csak természetes halállal meg nem hal.“ A Fritz úgy látszik, babonás volt, mert ez nem tetszett neki: „Én nem halhatok meg természetes halállal, mert teljesen egészséges vagyok.“ „Annál jobb.“ Elgondolkozott és hozzátette: „Én egészséges vagyok, de nagyon gyenge, engem nem szabad nehéz munkára küldeni.“ Ez a Fritz mondta nekem később: „Ha ezt túléltem, hazamegyek és be nem teszem a lábam Oroszországba.“ Megkérdeztem: „Miért?“ Kezdte felsorolni panaszait: „Rossz klíma. Pocsék utak. Kevés vendéglő.“ Elhallgatott, majd hozzátette: „És tetejébe — partizánok.“ Túristának képzelte magát: megérkezett egy szállodába, a különszoba nem várta készen és még valami partizánok is jöttek kellemetlenkedni.

A németek 1870 óta csak egyért éltek és dolgoztak: a háborúért. Ha egy német asszony fiut szült, azt mondták neki: «Jó katona lesz belőle.» Ha lánya született, ezzel vigasztalták: «Ez is mama lesz, akinek katona fiai lesznek.» Vannak, akikből tolvajt csinál az élet, de a németek született haramiák.

A Fritzet nem egy és nem tíz év hozta létre.

A Fritzet már régesrég csinálják. Már 1899-ben Waldersee német tábornagy ezt írta: «Nem szabad kímélni a várost vagy falut, ahol egyetlen lövés elhangzik Földdel egyenlővé kell tenni azt, a lakosok közül minél többet kell elfogni és agyonlőni, pihe-nést nem ismerve. Radikálisan kell fellépni, ha tartós békét akarunk elérni, — az ellenséges hadseregek elleni háborút az ellenséges népek teljes megsemmítésével kell felváltani. Ha az ellenséget a csatatéren szétvertük, meg kell kezdeni a harcot a nők és gyerekek ellen. Ha a nép fizikai erői kifogynak, a legyőzött faj mindörökre eltűnik.»

Ekkor találták ki ezeket a Fritzeket, akik Csehország, Lengyelország, Ukrajna és Bjeloruszija városait elpusztítják, akik asszonyokat és gyerekeket gyilkolnak. 1916-ban Franciaországban

látam, hogy a visszavonuló németek hogy gyűjtötták fel a francia falvakat Ugyanúgy csinálták, ahogy fiaik negyedszázaddal később Isztriában, vagy a Mozsajszik körüli falvakban. Akkor is voltak speciális «fáklyásosztagok», melyek a házakat gyűjtogatták fel. A különbség csak az, hogy a fáklyások akkor kerékpáron jártak, ma pedig motorkerékpáron.

A németek már arról is gondoskodnak, hogy ki fog 1960-ban harcolni. A német hadsereg főparancsnokság körlevelében az áll, hogy elő kell segíteni a férfiak és nők együttélését, hogy minél több gyerek legyen. «Nem szabad elfelejteni, hogy a most születendő fiúgyerekekből 1960-ban jó katona lesz.»

Átkozott fajta!

Ha a németet megkérdezik, hogy miért kezdett Németország háborút, a német feltétlenül így válaszol: «Élettérre van szükségünk.» A németek azt tartják, hogy szűk a hely számukra Németországban.

Egy Fritz azt mondta nekem, hogy neki «élettér» kell. Megkérdeztem hogy élt a háború előtt. Elmondta, hogy anyjával együtt Berlinben élt egy négyszobás lakásban. Mondom a Fritznek: «És mi lesz, ha elmegyek a maga laká-ába, kijelentem, hogy nálam odahaza kevés a hely, élettérre van szükségem és magát a mamájával együtt kikergetem a lakásból?» A Fritz megsértődött: «Ez lehetetlen, ezt a rendőrség nem engedi meg.»

Németország tíz országot hódított meg. Minél többet rabolt a Fritz, annál nagyobb étvágya let a rablásra. A belgák ötszörte olyan szűken éltek országukban, mint a németek, de a németek mégis elfoglalták Belgiumot azon a címen, hogy számukra szűk a hely a földgolyón.

Kelet-Poroszországban óriási földbirtokok vannak. Egész vidékek egy-egy báró tulajdonában vannak. De a német parasztok megsem a német bárók földjére áhítoznak, hanem az ukrán kolhoz-paraszatok földjére fáj a foguk. A német gyárosoknak és bankároknak hatalmas paloták vannak. Göringnek hat lakosztálya van, ezek közül egyikben harminckét szoba. De ha a németnek kevés a helye, nem azt követeli, hogy az elhízott Göring huzza össze magát, nem tart igényt a ruhrvidéki iparhárók palotáira. Dehogy! Ki akar a kergetni a párizsiakat Párizsból, a kievieket Kievből. Ezt jelenti a háború az «élettérért».

Németek garázdálkodnak Dániában és Jugoszláviában, Prágában és Amszterdamban. Szervezik a lakosság áttelepítését Oroszországba. Minden Fritznek negyven hektár ukrán földet ígértek. Egyes német csapatok már elfogadják rendelkezéseket külön gazdaságok berendezésére a Krimben vagy a Kaukázusban, németek számára. Egy német helyezte el Kíev környékén Gretchenjét, aki így ír neki: «Úgy élek itt, mint egy baródné»...

A németek a világ végére kergetik a parasztot szülőföldjükből. Az elzászi francia bortermelőket messze északra küldik. Holland halászokat Póhava környékére hozták. Az emberek nem bírják ki az erőszakos áttelepítést és belepasztanak. A németek örülnek neki: azt akarják, hogy a földön csak németek éljenek, no meg néhány rabszolga, akire a németeknek szükségük van. Egy német újság nyíltan megírta: «Oroszország népességét harminc-negyven százalékkal csökkenteni kell.»

Hitler terve szerint a németek a «keleti élettérben» (orvátlanul így nevezik Oroszországot) földbirtokosok, gyártulajdonosok, kereskedők, kormányzók, rendőrök, bírók lesznek. Oroszok, ukránok és országunk többi népei fognak dolgozni rájuk. Egy berlini újság azt írja Oroszország németekkel való benépesítéséről: «Minden német telepest nyolevan család fog kiszolgálni. A német paraszton kívül szükségünk lesz német orvosokra, mérnökökre, gazdaszokra, tanítókra, állatorvosokra, kisiparosokra, nagylátókörű kereskedőkre és adminisztrátorokra. Tekintettel nemcsak az oroszok, hanem az ukránok morális elmaradottságára is, kénytelenek leszünk nagy rendészeti erőket is tartani Ostland területén.»

Mindent a legapróbb részletekig átgondolták. Elhatározták, hogy minden «SS»-legénynek száz hektár orosz földet adnak, a gazdaságokat kis erődökké alakítják, mely képes lesz a «rakoncátlanokodó bennszülötteket» kordában tartani. A német majd korbáccsal taníthatja a bjelorussz parasztot és szórakozhat az ukrán lányokkal. Ezt írják: «Oroszországban minden német egycsapásra gyarmatos, parancsnok és uraság lett.»

A Fritz a háború előtt fűszerezésgéd, vagy irodai alkalmazott volt. A fogához vert minden garast. Arról álmodozott, hogy összespórol háromszáz márkát és puha matrácós ágyat vesz magának. Még a szabótt árú prostituálttal is alkudott és

esténcént odahaza alsónadrágban járt, hogy nadrágját kimélje. Azt mondták neki: «Tied az egész világ.» A Fritz Ukrajnába került. Elkezdett tyukot «organizálni». Mézet evett és vodkát ivott. Megerőszkolta a lányokat. Itélkezett, vert és akasztott. A rühes kis Fritz azt hitte, hogy — cár és isten. Elhatározta, hogy uralkodni fog Oroszországon, az oroszokat pedig bennszülöttekké és rabszolgákká nyilvánítja.

Hitler tíz éven át ismételte a németeknek: «Nincs élet-terünk!» A németek kis híján egész Európát elfoglalták, letiporták, kizsúfolták, felzabálták. De a kiabálást tovább folytatják: «Túl sok a népünk, túl kevés a területünk.» A nép most már fogytán van náluk. Németország kiürült és Hitler kénytelen külföldi rabszolgákkal benépesíteni az országot. Erőszakkal visznek embereket Németországba. Franciaországból, Ukrajnából, Jugoszláviából. A rabszolgák nem értik meg egymást. A rabszolgák nem értik hajásaraik nyelvét. A műhelyekben, az utcán, a földeken az emberek jelekkel beszélgetnek. Ez az új Babel. Németországban hét millió rabszolga dolgozik a németekre és álmodozik, a leszámolásról.

Hol vannak hát a németek, akiknek «szük» volt Németország? Harcolnak. Sok közülük már orosz földben rohad. Arról álmodoztak, hogy urak lesznek. Trágya lett belőlük.

Mi a háború a Fritznek? — Kényszerkereset. Éhomra megy harcolni, meg akarja keresni az ebédjét.

Párizsban voltam, mikor a németek oda bevonultak. Az ablakom alatt mentek el, de egyikük sem nézett körül, mind csak az evéssel volt elfoglalva. Kíéhezett, falánk sáskák ezek. Emlékszem, láttam Párizsban egy német trombitást. Furesa trombitája van ennek, — gondoltam magamban. Közelebb mentem hozzá — a trombitának már csak a fele maradt meg. Nem trombita volt, hanem lyoni szalámi. A német állt az uccán, felemelte a fejét és tömte a szalámit a pofájába. Más alkalommal láttam, amint egy Fritz kiugrott egy tejesarnokból egy kis hordó vajjal a kezében. Kanállal ette a vaját, kenyér nélkül. Meleg nap volt, olvadt a vaj és a vöröshajú Fritztől csurgott az izzadság.

Mikor a németek megszállták Norvégiát, egész Németország éjszakánként egyre csoszogott a konyhába vizet inni; kinozta őket a szomszúság a sok füstölt és sózott hal után. Még mentek a bombákkal megrakott vonatok Franciaországba, de visszafelé a

vasonokat már a holland sajt vörös gömbjei töltötték meg. A németek a vörös héjáig kirágták a sajtot, azután elkezdtek francia pástétomot, szardíniát és kolbászt enni. Mikor elfogyott a francia pástétom, Németország áttért a bolgár tojásra. A bolgár tojást a szerb szalonna követte. Mikor a németek ezt is felzabálták, akkor ránkrontottak: már régóta vágytak az ukrán szalonnára. Egy német versfarrázó megírta, hogy Németországnak „lelke feneketlen“. A németeknek lelke ugyan nincs, de a bendőjük valóban feneketlen.

A németek most úgy élnek, mint egy vad horda. A férfiak idegen földeken portyáznak, az asszonyok és gyerekek pedig várják a zsákmányolt élelmiszert. A németek meghódítanak egy országot, azt gyorsan kifacsarják és mennek tovább rabolni. Franciaország egyik megyéje, Normandia, híres volt vajáról és sajtjától. Amikor a németek elfoglalták Normandiát, megették az összes teheneket. Franciaországban eltűnt a sajt és a vaj. A németek pedig a Balkánra mentek zabálnivalót szerezni.

A németek panaszkodtak, hogy nincs tojás Európában. Miért nincs? A válasz egyszerű: a Fritz tyúkevő. Nem várja meg, amíg a tyúk tojást tojik. Tehát nincs többé tojás. És semmi sincs. Újból hadba kell tehát indulni. A hare neki sere. De egyúttal sírja is.

A 17. német hadsereg újságjában olvastam egy cikket Kubánról. Ez egy vendéglő reklámjára emlékeztet: «Kubánban csodálatosan jóízű hús van . . . A könnyű borok kellemesen részegítenek, különösen ajánljuk az Abrau-Dürszöt . . .» Ezt a németek még Kubán elfoglalása előtt írták: ezzel kecségtették a Fritzet. A németet a hasa viszi előre.

A német parancsnokságok napiparancsai az elrabolt javakat «hadizsákmánynak» nevezik. Például a házakból kicipelt matrácokat «hadizsákmány matrácnak» nevezik. Különös nyelv a német. A rablás németül: «háború», a kolhózparaszttól ellopott gyerek-nadrág pedig «hadizsákmány».

A Fritz gondosan beírja a naplójába mindazt, amit ellopott. Azt mondják, hogy a lopás — utolsó mesterség. De a német számára a lopás az egyetlen mesterség.

Nemrég Rzsev környékén láttam egy német foglyot. Azt mondta nekem: «Én semmi rosszat nem követtem el . . .» Mintha

közülük csak Göring rabolna, lányokon pedig csak Göbbels követne el erőszakot. «Én egyszer se lőttem» — igyekezett magát tisztára mosni a Fritz De hátizsákj bő női ruha került elő, zsebéből pedig egy vöröskatonai fényképe «Peti ösémnek» aláírással. Megkérdeztem «Ez honnan van?» — «Nem emlékszem, — különben is gyenge az emlékezőképességem».

A Fritzek sürgős visszavonulása után a német fedezékek egy ószeres butikjára hasonlítanak: a Fritz mindent a barlangjába cipel. Van itt szamovár, gyereking, szita, harmonika, amit mind a szomszéd falvakban lopkodott össze. A német semmitől sem undorodik. Még olyan apróságokat is hazaküld, mint például spárgát, szalagot, ócska gyerekjátékokot.

A Fritz a tarcájában hordja egész életét. Egyik rekeszben a fajtalanságok — meztelen nők és francia bordélyházak képei. A másik rekeszben kerek, porcellánszemű, szőkehajú német nő fényképe. Ez Frau Fritz, a Gretchen. A német akkurátus lény, soha-em dugja be a felesége fényképét a disznóságok rekeszébe. Ismeri a rendet.

A német nőtényét és kölykeit hadizsákmány-csomagokkal táplálja. Minden Gretchen általa, az úgynevezett «führer-csomag»: tizenket kiló élelmiszert a németek által elfoglalt területről. A Fritz tudja, ahogy ő harcol, úgy eszik a felesége.

Gretchen egyre csak arról ír férjének, hogy milyen holmikát küldjön neki. A kapzsi, buta német nő azt hiszi, hogy a háború áruház vagy vásár. Egy buta liba ezt írja férjének Szófiaingradra: „Küldj egy elegáns fürdőkosztümöt.“ Egy másik kevesebbel is beéri „A csomagod nagyon szép zsinórral volt átkötve. Kérlek, ezután is mindig ilyen jó orosz zsinórral kösd át a csomagokat.“

Gretchennek fékezhetetlen étvágya van. Egyik közülük erről értesíti Fritzet: „A csokoládét félretettem a kicsiknek, a szalonnát és mézet együltömben megettem, észre se vettem.“ Szentimentálisak, szeretnek selypíteni; leveleikben a Fritzet „kicsi kincsemnek“ szólítják és leveleiket így írják alá: „a te babuskád“. De vérszomjasak és undorítóak, mint férjeik; hiénák ezek a sakálók mellett. Egyik Fritznek ezt írja Prenzlauból egy német nő: „Az oroszokat lelkiismeretfurdalás nélkül ölheted, még a gyerekeket is, mert minden orosz gyermekből bolszevik lesz, ha felnő“. Egy másik boszorkány arra kéri a férjét, hogy Oroszországból

gyerekholmikát küldjön neki és tárgyilagosan megjegyzi: „Nem baj, ha vérfoltos, ki lehet mosni.“ Nincs olyan szappan, amely Németország manesairól lemoshatná a gyerekvért!

A német minisztereknek millióik vannak Dél-Amerikában. Oda mentették át a lopott pénzeeskét a sovány időkre. A német vezérek: Göring, Ribbentrop, Rosenberg lakásaikat Franciaország, Csehszlovákia, Oroszország muzeumaiban összelopkodott festményekkel díszítik. A német fejcs szobrot lop, a kisember zseb-kendőt. De lopnak mind, egytől-egyik. Egy német beírta naplójába: „Borzalmas hetünk volt semmit sem organizáltunk! Csak Kurt-nak volt szerencséje, három tojást és egy ezüst kanalat szerzett.“ Ha már az összes házakat kifosztották, akkor egyik Fritz a másik Fritztől lopja a „hadizsákmányt“. Tolvaj tolvajtól lop. A német hadseregparancsnokság egyre-másra küldi a parancsokat: „Megg-szűntetni a lopást a katonák között.“ Könnyű volt a Fritzet lopni tanítani, de őt többé erről senki le nem szoktathatja. Egy német kapitány, haragjában, hogy a Fritzek ellopták ezüst cigarettatárcáját, a napi parancsban századát „gonosztevők gyülekezetének“ nevezte. Ez pontos meghatározás, beleértve, persze a század-parancsnokot is.

A német állam élén egy bandita áll, aki csak egy mester-séget ért jól — más országok kirablását. Nincs abban semmi különös, hogy minden német tolvaj lett. „Most nagyon hosszú a kezünk“ — írta egy német újságíró.

Ezt a kezét le kell vágni!

Gyakran mondják, hogy a németek vadállatok. Kár az állatokat sértegetni. A vadállat széttépi az embert. A német pedig sokáig és ravaszul kínozza. A vadállat öl, hogy jóllakjon. A német azért gyilkol, hogy élvezzen.

A német mindig kegyetlen volt, de azelőtt nem engedhette meg magának azt a fényűzést, hogy lányokat gyilkoljon és gyerekeket verjen agyon. Béke-időben csak ábrándozott erről. Németországban a mozikban borzalmas filmeket mutattak be: öreg emberek lányokat fojtogattak, szellemek kis gyermekeket üldöztek. A háború előtt élt egy mészáros Düsseldorfban, aki nőket gyilkolt meg. Az újságok a „düsseldorfi vámpírnak“ nevezték. Most minden németből vámpír lett.

A Fritz, aki most húszéves, megfelelő nevelést kapott. Amikor a Fritz tízéves volt, látta, hogyan verik a zsidókat Berlin uccáin, hogyan tépik ki az aggastyánok szakállát, hogyan köpnek a nők arcába. Amikor tizenötéves lett, látta, hogyan verik a németek a cseheket. Most a Fritz beérkezett: ő maga is gyötörhet, gyujtogathat, szúrhat, akaszthat.

Egy Fritz beírta a noteszébe: „Ha kínzást látok, felvidulok, sőt felhevülök.“ Egy másik bejegyezte a naplójába: „Ha elmondom Elzának, hogy én orosz bolseviknöt akasztottam, akkor Elza az enyém lesz.“ Németország a perverz szadisták hazája. A német lemond az evésről, az alvásról, csak adjanak neki valakit, akit megkínozhasson.

A német szeret orosz gyerekeket, öregeket, asszonyokat akasztani. Az elesett Fritzeknél gyakran találunk fényképeket, melyen akasztófa és akasztott emberek láthatók; egyik Fritz akaszt, a másik ott áll a géppel és fényképezi, hogy a felakasztott ember hogyan fullad meg. Az akasztásnál a németek technikai »vívmányokat« vezetnek be. A gyorsaság kedvéért a teherautó az akasztófa alá viszi az áldozatot. Nyakába vetik a hurkot és a teherautó tovább megy. Belopolje faluban a németek kétemeletes akasztófát állítottak fel.

Egy faluban láttam játék-akasztófát, ráakasztott macskával: a Fritzek »vicceltek«. A Fritzek gyakran játszanak egymással akasztófásdit: felakasztják egymást, röhögnek, a fényképet pedig elküldik Gretchennek: »Igy szórakozunk«...

A németek élve elásnak gyerekeket. Vitebszk mellett két napig nyögött a föld — a gyerekek kiabáltak, akiket a németek eltemettek. Kercsben a németek az iskolába küldték a gyermekeket, ott legyilkolták és tankönyveikkel és füzeteikkel eltemették őket. Novina faluban a németek az asztalhoz kötözték egy Ványa nevű kisiút és lefűrészelték a kezét.

Nemrég megtalálták a tábori titkosrendőrség titkárának, Friedrich Schmidtnek a naplóját. Bugyonovka faluban ez a német lányokat vert és gyilkolt meg. Ime néhány idézet Friedrich Schmidtnek naplójából: »A tábori csendőrség első százada Bugyonovkától három kilométerre északra elfogott öt tizenhat év körüli legénykét. Hozzám vezették őket. Korbáccsal vertem őket úgy, hogy a korbács nyele apró darabokra tört. A jobb karomban már fáznak az izmok...

Négyéves kisgyerekeket agyonvertem... Délelőtt tízórakor behoztak hozzám két lányt és hat fiút. Kénytelen voltam irgalmatlanul elverni őket. Aztán kezdődött a tömeges agyonlövés. Tegnap hat, ma harminchárom eltévedt báránka... A lányok még csak egy könnyet sem ejtettek. Levetkőztették őket meztelenre — a ruháikat eladjuk... Ma agyonlöttem a tizenhatéves Ludmilla Csukanovát... Megkorbácsoltuk egy asszonynak a meztelen fenekét. Megvertem egy asszonyt, mert nem jelentette be magát. A leggyakrabban a meztelen ülepüket szoktam verni... Megvertem három férfit és egy nőt, mert a tilalom ellenére Bugyonovkára jöttek. Aztán megvertem még egy fehérszemélyt, ő maga bevallotta, hogy ápolónő volt... Két lánynak a lakásomon korbácsoltam meg a meztelen ülepét... Behivattam sok lányt, akik kedvezőtlenül vélekedtek a tábori titkosrendőrségről és mind megkorbácsoltam...« Azt lehetne gondolni, hogy Friedrich Schmidt kivétel, hogy elmebeteg. De nem, közönséges német. A feleségének csomagot küldött mint minden Fritz és a parancsnokság a »kardos kereszttel« tüntette ki.

Gyötrik a sebesült vöröskatonákat, megmérgezik sebeiket, víz helyett vizeletet adnak nekik inni. Kínózzák a foglyokat. Egy német gazdasági intéző írja barátjának: »Tegnap könnyű testifenyítékben részesítettem két orosz bestiát, akik titokban megzabálták a disznók moslékjának szánt lefölezött tejet.« Egy másik német ujjongva jelenti: »Orosz foglyok vannak itt nálunk. Ezek az alakok megzabálják a földi kukacokat a repülőtéren. Rávetik magukat a mosogatóvízzel telt vödörrre. Láttam, hogy kigyomlált gazt ettek.«

Szemjonovsina faluban a németek kútba dobálták a csecsemőket. Az anyák sikoltoztak, de a németek nevetve csillapították őket: »Nekünk nem kell a kút, van elég vízünk.«

Lengyelországban a németek naponként ezerszámra gyilkolják le a zsidókat és holttesteiket a szappanfőző üzemekbe szállítják. A németek felgyújtották a csehországi Libice falucskát, a férfiakat és serdülő fiukat legyilkolták, az asszonyokat kényszermunkára vitték, a kisgyerekeket pedig névtelen és jogtalan »senki gyerekeinek« nyilvánították. Szerbiában a németek tizenkétéves lányokon követnek el erőszakot. Kegyetlen, undorító férgek ezek. Vámpírok, akik az emberiség véletlét szíjják.

Mikor hagyja abba a német az emberek kinzását? Mikor megölik és eltemetik.

Egy német fogolytól kérdezték: »Hogy volt képes tizenhárom éves kislányon erőszakot elkövetni?« A német egykedvűen hunyorgatott és így válaszolt: «Az asszony nekem csak árnyékszék.» Szőke göndör haja és kék szeme volt ennek a németnek.

Vannak ilyen szemérmetlen majmok — a páviánok. Nézegeted őket az állatkertben és valahogy kényelmetlenül érzed magad. Göbbels pofonokat kapott „szerelmi csintalanságokért“. Amilyen Göbbels, olyan a Fritz is. A német bejárta Eu ópa összes piszkos lobujait Zsebében pornográf fényképeket hord. A német hadseregparancsnokság jegyrendszert vezetett be a bordélyházakban. Ime, egy ilyen utavány: «Ellenőrző szám 23268.» Hát emberek ezek? Páviánok. Fritz nemi beteg és megfertőzi az egész világot. Gretchen Drezdából levélben értesíti férjét „Tíz-tizenkét éves orosz kislányok érkeztek ide. Pajkos öregek vették őket magukhoz.“ Ez az aljas német nő „pajkosoknak“ nevezi ezeket az undorító hliomtíró páviánokat.

A német nő nem marad el a német férfi mögött. Mos mindenkivel lefekszik: némettel, magyarral, olasszal. Ezek a „fajtiszta“ nőtények kézről-kézre járnak. Mi tarthatná vissza őket? A Fritz Párizsban, vagy Afrikában züllik. Gretchen otthon, a német barlangban züllik.

A német nő mindennél jobban fél attól, hogy férje nem őt, hanem önmagát sajnálja. Gretchen ezt írja: „Tudom, hogy ott nálátok rossz, de itt nálunk még rosszabb. Tizenhat kilót fogytam és szívesen cserélnék veled helyet. A Fritz felháborodva válaszol: „Morzsácskám, te nem ismered az orosz tüzéséget.“ De a „morzsácska“ siratja szon orú sorsát. A Fritz már nem érdekli, mert az Rzséből „hadizsákmány csomagok“ helyett könnyáztatott leveleket küld. Egy másik Gretchen ezt írta férjének bombázás után: „Nem értem, mit csináltok ti ott a fronton, amikor itt nálunk egymásután háromszor volt légiriadó.“ A nőtények méltók a himekhez.

A német gonosz lény. Mindenkit gyűlöl. Szidja a „szövetéseit“. Még honfitársait is szidja. A porosz nem állja a bajort, a bajor szerint pedig a porosz „rosszabb a disznónál“.

A Fritz nem ismer barátságot. Egy katona írja feleségének: „Ne gondold, hogy osztozom valakivel. A jó falatokat mindég félrevonulva, egyedül eszem meg.“ A német meglopja a németet. „Mind aljasok, mind árulkodók“ — panaszkodik a Fritz levélben apjának.

Láttam egy optimista foglyot. Mikor megkérdeztem, hogy folyt élete a fronton, azt válaszolta: „Nagyszerűen! Századunkban a maguk ágyúzása után kevés ember maradt. De az élelmszert kiadták a teljes létszámra. Én tiz helyett zabáltam.“

A német külsőleg civilizált emberhez hasonlít. Zsebében töltőtoll és notesz, amelybe beírja „benyomásait“. A noteszt valamilyen kereskedő cég adta reklámul, a töltőtollat pedig lopta. A Fritz ezzel a tollal feljegyzí, hogy hány tyukot organizált és hogy hány lányt akasztott fel.

Egy német tizedes feljegyezte: „Oroszországban nincs művészet és színház sincs. Nem emlékszem egyetlen oroszról fordított könyvre sem. Csak éppen a moziban, három évvel a háború előtt játszották «Karenin Aunát.» De azt hiszem a szcenárium német volt, németek is rendezték a filmet, csak a témája volt orosz, de ez meg elég ostoba volt.“ Ez a vadember — diak. Tolsztoj Leóról nem hallott. Nem csodálatos tehát, hogy honfitársai megbecstelelnítették Jásznája Poljánát.

A tudatlan, bölcsnek tartja magát. A német meg van győződve arról, hogy ő mindent tud. Azzal dicsekszik, hogy Németországban jól nyomtatják a könyveket. De csak el kell olvasni ezeket a könyveket és kiderül, hogy mennyire elvadultak a németek. Vérszomjas téboly ez, vagy pedig elmelkedés az árja faj szaporításáról. Tíz évvel ezelőtt a németek kiszedték Németország könyvtáraiból az összes jó könyveket és óriási máglyákon tünepélyesen elégették.

A Fritzeket az iskolában nem oktatták, hanem verekedésre szoktatták. Mendemondákkal tömték a fejüket. A földrajztanár azt állította, hogy a norvégek „elrontott német nyelven“ beszélnek, hogy „a Szajnától a Volgáig német törzsek élnek“. A történelemtanár arról beszélt a gyerekeknek, hogy „a kievi orosz hercegséget németek kormányozták“, hogy „Lyon német város volt“, hogy „az egész világon az ősgermánok uralkodtak“. Természetes tehát, hogy a Fritzek hülyék és csak a rabláshoz és gyilkoláshoz értenek.

A németek egyre csak a háborút készítették elő. Faháncsból szövetet, fűrészporból mézet gyártanak. Ezerféle pótanyagot találtak ki. Németország tudománya csak a nyersanyag és a termékek hamisításával, a gondolatok meghamisításával és az ember meghamisításával foglalkozik.

A «kultur-német» az orosz házakban a nők szeme láttára végzi el szükségletét, nem akarózik kimenni a hidegbe. Valódi vadember. Székekkel és könyvekkel fűt, hogy felmelegedjék. Télen megtetvesedik. Tisztasága csak forma volt és nem életszükséglet. A szobában mosakodott meleg vízzel. Hidegben nem óhajt mosakodni. A piszok nem ellenszenves neki. Rövid idő elteltével már külsőleg sem hasonlít a civilizált emberekhez, «téli Fritz-cé» változik, akinek fényképét mi gyakran látjuk a lapokban.

«Mi a véleménye arról, hogy a német reptülők spanyol gyerekeket gyilkolnak meg?» — kérdeztem Madridban egy német tiszttól. Bután bámult és azt felelte: «Semmit sem gondolok. Gondolkodni egyáltalán nem szoktam. A Führer gondolkodik.» Ezek a hülyék azt tartják hogy Hitler gondolkodik helyettük. A dühöngő Führer pedig kiabál, ordít és csak egyet tud: gyilkolni, gyilkolni és gyilkolni.

A németnek mechanizált feje van. Sohasem kételkedik, sohasem kritizál. Minden ki van számítva, ki van mérve. Az Anglia és Németország közötti háború idején Berlinben láttam, hogy a gyalogjárók az utcasarkon állnak és nem mennek át a másik oldalra. Az uttest üres volt, de a németek nem is nézték, jön-e autó vagy sem. Ha a vörös fény világít, a német gépiesen megáll: fék van a lábára szerelve.

Hitler uralkodása előtt néhány évvel tüntetés volt Berlinben. A tömeg a Tiergarten parkjában gyűlt össze. Gummibotokkal felfegyverzett rendőrök verték és egymásután tartóztatták le a tüntetőket. A rendőrök az uton álltak és vártak, az emberek maguk szaladtak a gummibot alá. Elmenekülhettek volna, ha a gyepen keresztülfutnak. De a német tudta, hogy ezért rendszerint három márká pénzbüntetés jár. És német lába nem volt hajlandó gyepre lépni, még azért sem, hogy a fejét megmentse. Négy tüntetőnek sikerült meglépni, mert a rendőrök sem mertek a gyepen keresztülzaladni.

Egy német lakásában egy ajtón díszes feliratot láttam: «Árnyékszék.» Megkérdeztem: «Nem egyedül lakik a lakásban?»

— «Nem, nem egyedül, a feleségemmel», — válaszolta. Természetesen sem neki, sem a feleségének nem volt szüksége erre a felíratra, hogy megtalálja saját házában az árnyékszékét. De a német szereti minden tárgyra ráírni a nevét, még ha ez felesleges is. A német kirándulásra esernyővel utazik. Az esernyő tokban van, a tokra rá van írva: «esernyő», bár anélkül is láthatja mindenki, hogy esernyő, nem pedig kismalac, vagy gitár.

A németek most a Németországba hurcolt külföldi rabszolgákat betűkkel jelölik meg: P — lengyel, F — francia, O — orosz. A mi falvainkban megszámozták a parasztokat és mind-egyiknek kis számozott fatáblácskát akasztottak a nyakába. A német így alázza meg az embert, így értelmezi a rendet; megszámozni az embereket, jelet vagy számot akasztani a nyakába. A német számára az ember csak egy kis csavar a gépben.

Egy német tizedes noteszában a következő feljegyzést találtam: «Tíz óra munkára, nyolc óra alvásra, egy óra harminc perc sétára, negyven perc olvasásra, húsz perc rejtvény- és kereszt-rejtvényfejtésre, negyedóra torna, háromnegyedóra Gertruddal való viszonyra, ötven perc a házimunkára és előre nem látott dolgokra. Ezek átlagos adatok 1939 január—március hónapjára.» A német: gép, amely embernek tettei magát.

Mikor kezd a német gondolkozni? Egy perccel halála előtt. Csak egy olyan Fritzet találtam, aki saját magától kezdett azon gondolkozni, hogy miért harcol. Ez a múlt télen volt. A fogoly Fritz különösen festői volt. Rápillantva észrevettem, hogy női bugyogó van a fején. Tréfálkozva kérdeztem: «Hogyan tisztelgett maga ilyen öltözékben fellebbvalóinak?» Célba találtam, a Fritz meglevenedett: «Mióta ezt a fejemre csavartam, abbahagytam a tisztelgést. És a hadnagy is úgy tett, mintha nem venne észre. Kitagadott lettem. A hadseregen kívül éreztem magam. Akkor gondolkodni kezdtem azon, hogy miért is harcolunk. Rájöttem, hogy a mi ügyünk veszett ügy és hogy ostobák vagyunk. Felszedtem a maguk röpiratát, amin egy átlépő jegy is van és éjjel átjöttem...» Így a Fritz fejében a női bugyogó alatt megszületett az első gondolat. Sokan azt gondolják, hogy ha a német elolvassa röpiratainkat, kételkedni kezd: jogos-e idegen országot kirabolni? Dehogy! Nem olyan a német, hogy gondolkozzon. Nem a jog kedvéért jött el hozzánk, hanem szalonáért és téli kabátért Gretchenje

számára. Ahhoz, hogy egy Fritz elkezdjen gondolkodni, meg kell előbb ölni százat.

Amikor mi kemény csapásainkkal annyira összezavarjuk a német háborús gépezetet, hogy még a buta Fritznek is kinyílik a szeme, akkor kezdik megadni magukat, de nem egyenként, hanem „en gros“. Vigyázzmenetben jön egy század egyik harcosunk elé, az őrmester feszesen tiszteleg és jelenti: Bolsevik elvtárs úr! Alázatosan jelentem, hogy kilencvenkét marxista megadja magát.“

A német, mint egy papagály, ismételgeti Hitler szavait. A Fritznek bebeszélték, hogy ő, a Fritz — „nacionál-szocialista“. Azt mesélték neki, hogy Hitler „forradalmat“ csinált. A Fritzet az nem zavarja, hogy a milliomos Göring hallatlanul meggagdagodott a háborún. A Fritz Göringet is szocialistának tartja. Amikor a német felgyújt egy cseh falut, azt hiszi, hogy ez „forradalom“. Amikor a Fritz a párizsi múzeumban végzi el szükségletét, kijelenti: „Ez nemzeti elv.“ Amikor pedig a német ukrán kolhózpasztasszonyt gyilkol meg és a lopott karkötőt elküldi a fraujának, levelet mellekel a csomaghoz: „a német szocializmus diadalmaskodik“.

Egy német altiszt kiképzés közben arra kényszerítette katonáit, hogy tízszer egymásután ismételjék: „Én hülye vagyok.“ A Fritzek ezt szívesen megtették. A németek között vannak természetesen buták is, okosak is, de még az okos német sem szokott önállóan gondolkodni. Nem hiába írta be egy német tiszt a naplójába! Mikor a katona kérdezősködni kezd, hogy „miért“ és „minek“, akkor a leghelyesebb mindjárt agyonlőni.“ A német nem ember. Automatapuskával felfegyverzett automata. Az automatapuskát fel lehet használni, de a németet el kell temetni.

Amikor a németek automata fegyvereikből lövik a francia menekülőket, hallatlan bátraknak képzelik magukat. Akkoriban minden kenyelemmel harcoltak. Csatázni nem kellett, bor sok volt, az ennivaló jó, a Fritzek szállodákban aludtak és kifrítették a teit áruházakat. Motoros batyuzók voltak ezek, akik lelőtték a lányokat és megtömték tankjaikat selyemharisnyákkal.

Azóta sokminden megváltozott. Orosz ország nem vált inyükre a Fritzeknek. Vidám mosollyal éptek át a határt. Most nyöszörögnek és káromkodnak.

Heinz Klien altiszt naplót vezetett. A múlt év szeptemberében „hős“ volt. Ezt írta: „Az őrmester egyenesen a fejüket vette célba. Egy asszony könyörgött, hogy hagyjuk életben, de őt is megölték. Csodálom magamat, hogy teljes nyugalommal tudom nézni ezeket a dolgokat. Meg se rezzenem, amikor az őrmester orosz asszonyokat lőtt agyon. Sőt, valami gyönyörféléet éreztem.“ De elmúlt két hónap. A német hadsereg megismerkedett az első vereségekkel. Heinz Klien más Fritzekkel együtt futott Jelecből. Kihasználva egy nyugodt pillanatot, beírta naplójába: «Borzalmas! A legkeményebb legények sírnak, mint a kisgyermek. Kénytelenek vagyunk futni és futni, csakhogy megmentjük életünket.» Igen, a németek bátrak voltak, amikor védtelen asszonyokat gyilkoltak, de a Vörös Hadsereg csapásaitól ezek a hóhérok sírvakadtak, mint a kisgyerekek. Ez a német hősiesség

A Leningrád-környéki Lomovi-Gorki faluban a németek géppuskával kiirtották az egész lakosságot. Agyonlőtték ott Rizskova Annát, aki 90 éves volt és Tyopljakova Annát, aki mindössze csak három hónapot élt. Amikor az öreg anyot és a csecsemőt agyonlőtték, a németek egy cseppet sem fétek. Nem sokkal ezután a partizánok e hóhérok közül elesíttek egyet. A német a lábuk elé borult és sivalkodott: «Én senkit sem lőttem agyon Hitler a bűnös. Én csak krumplit hámoztam.» Hitvány és undorítóan gyáva a német.

A németek félnek a harei reptőlőgépeinktől. «Ha kiabálnak, hogy a «vas Gusztáv» repül, imádkozni szeretnék, de csak a fogaim vacognak.» A németek nem szeretik tűzéréségünket. „Ez az «ördög-ágyú» már a németek százezreit gyilkolta meg. Én idegbajt kaptam tőle.“ A németet felháborítják mesterlövészeink: „Lehetetlenné vált az élet. Az orrát se dughatja ki az ember az orosz mesterlövők miatt“. Állandó rémületben tartják a németeket a partizánok: „Ellenséges országban vagyunk, elátkozott zöld pokolban. Néha imádkozom, amikor pedig ezek a kínok kezdődnek, akaratlanul is káromkodik az ember, mint egy kocsis.“

A német fél az éjszakától. Felderítőink tudják, hogyan üvöltenek a Fritzek, ha váratlanul meglepik őket. A német fél az erdtől. A német fél a hidegtől, meg a melegtől is. „Mégfagyok“ — üvölti télen. „Kibirhatatlan a hőség“ — ordítja nyáron. Nem bírja ki a szeppét. Kifulladásig fut a hegyekben. Felháborodik, mert fúj a szél

Méltatlanokodik, mert nagy por van. A német gyalogság fél egy lépést is gyalogolni: a Fritzek hozzászoktak, hogy autókön kocsi-kázzák be egész Európát. Megszokták, hogy járdán járjanak. Szeszelyes bentések ezek. Most a saját bőrukön tanulták meg, hogy mit jelent — Oroszországba menni. Elfelejtették már a vendéglőket és a selyembarisnyákat. Idegrohamokat kapnak és tüvöltöznek: „Az oroszok fanatikusok, örültek, nem akarják megérteni hogy kapitulálni kell!”

Észretértek a banditák. Oroszországban idegeskednek a Fritzek. Schmidt német tábornok írja napiparancsában, hogy a katonák „idegei megrendültek és lelkileg megzavarodtak“. Őva inti őket a „remület éles visszahatásaitól“. De Herlow, a „hős“ német gránátos nem figyelt a tábornok intó szavára. Herlow ezt írta naplójába: „Vajjon nem rossz előjel-e ez — ma reggel be csináltam a nadrágomba.“ Csinos kis „felsőbbrendű ember“!

Könyörög és nyöszörög a német, de elég, ha a tiszt parancsot ad és a Fritz indul már támadásra. Nem azért megy, mert bátor, hanem azért, mert megszokta, hogy alázatosan engedelmeskedik.

1918 novemberében Németország kapitulált. Néhány hónappal a minden feltétel nélküli kapituláció előtt, a németek sikerrel támadtak. A német katonák tudták, hogy elveszett ügyert harcolnak, de a tiszt kiadta a parancsot: előre! — és a németek mentek. Egy német, aki résztvevett az első világháborúban mesélte nekem: „Mi akkor már semmiben sem hittünk“... Megkérdeztem: „Hogyan történt, hogy mégis olyan sikerrel támadtak?“ Csoválkozva nézett rám: „Ültük a fedezékben és káromkodunk. Azután a hadnagy flütyent, mi felrohanunk és megyünk“... De elérkezett a nap, mikor a hadnagy úr már hiába flütyentett, Fritz nem mozdult: leállt a gyár.

A német nem fog rosszul harcolni. Jól fog harcolni mindaddig, amíg atba nem hagyja a harcot és — elszalad. A németet el kell idáig vezetni puskagolyóval, gránáttal, bombával, aknával. A német még nem elégge rendült meg. Még jobban meg kell rendíteni. Akkor egyszerre vége lesz — megáll a gép.

A remület batorságot önt a németbe. A német tudja, hogy mit követett el. Fel a leszámolástól. Egyszer egy fogollyal találkoztam, akit hárman kísértek. A német könyörögve szólt hozzám:

„Nem lehetne megkettőzni az órséget? — „Minek? — csodálkoz-
tam. A német megmagyarázta: „Félek az asszonyoktól.“ Megijed-
kolhoz parasztasszonyainktól. Köröskörül csak a kémények marad-
tak meg, a falut felégették a németek. Természetesen Fritz ezt
fogja mondani: „Nix! Én nem gyujtottam. Ezt Hitler gyujtotta
fel.“ De mindenki tudja, hogy a Fritz is igyekezett segíteni.

A német látja, mennyire gyűlölik minden országban. A tou-
loni francia matrózok inkább a tenger fenekét választották,
semhogy együtt éljenek a németekkel. Jugoszláviában a parasz-
tok két év óta a hegyekben rejtőzködnek a németek elől. Ezé-
sz Európa gyűlöli ezt a kígyófajzatot. A német tudja, hogy amikor
majd leszámolásra kerül a sor, mindent tőle fognak számon
kérni: norvegek is, lengyelek is, holiandok is — borsos lesz a
számla. És szörnyű helyzetben van a német. Sokezer kilométerre
barlangjától.

Németországban éhínség és barbárság. Hétmillió külföldi
rabszolga dolgozik a németekre. A rabszolgák egyre csak arra
gondolnak: hogy lehetne elbánni a gaz rabszolgahajesárokkal.
Lengyelek és franciák, ukránok és bjeloruszok; férfiak és nők,
a bosszuvágy élteti őket.

Szörnyű a német nőnek. Ezt írják a Fritzeknek: »Itt veszély-
es este a házból kimenni, a táborokból megszökö oroszok csa-
varognak erre.« Gretchen panaszkodik: »Félek elaludni, mióta egy
ukrán lány van a házban, még elvágja a torkomat, úgy sincs semmi
ve-zíteni valója...« Egy másik levélben ezt olvassuk: »Lengyelek
megszöktek. Az erdőben németekre vadásznak.« Egy harmadik
levélben a nagynéni értesíti unokaöccsét. »Kisértet jár a váro-
sunkban. Francia, megszökött és megölték. De aztán megfojtotta
frau Giessert, nem tudunk aludni...«

A bombázás alatt sikoltoznak a német nők. Rémes ez nekik.
Elsiratják vacakjaikat. Elsiratják a Fritzek szerzeményeit. Egy
német nő hosszú levelet küldött férjének Kölnből: siratja az el-
pusztult ezüst rókáját. Olyan ez, mintha Németország vonítana,
mint a tolvaj, mikor bírái lépéseit hallja.

Milyen hát a német, az állítólag mindenható, legyőzhetet-
len német, aki bemászott Afrikába, aki eljutott a sarkkorig, aki
a kankázusi fürdőhelyeken pusztít? Milyen ez a »telsőbbrendű
ember«? Jobban nem is lehetne ezt megmondani, mint ahogyan

egy német, Gerhardt Krein főhadnagy mondotta: »Néha úgy tűnik fel nekem, hogy rajtunk kívülről kitűnő acélból készült páncél van. De mi van belülről? — Trágya.«

Hencegő rablók, orcátlan tudatlanok, kegyetlen vadak, gyávák és könyörtelenek a gyengévéll szemben, vérrel öntötték el a világot. A városok ezreit semmisítették meg. Bánatot és keserűséget okoztak a családok milliónak. Műemlékeket romboltak le, az emberi lángész és munka gyümölcseit. Ezek a semmirekellő hentesek belavatkoztak Európa békés életébe és hallatlan szerencsétlenségbe sodorták a népeket. Felsőbbrendű ember? Nem. Orcátlan. Gyáva. Friiz.

Szívünkben szent gyűlölet ég. Ki tud nyugodtan aludni, amikor a német földünket tapossa? Kiebben páviánok. Harkovban hóhérok. Rosztovban akasztók. Odesszában tolvajok. Leningrád alatt gazemberek. Forr a vérünk. — Csak egy gondolatunk van: németet ölni. Falánk hasába szuronyt! Lecsukni kapzsi szemét! Szétütni buta, szögletes fejét. Pusztuljon ez a kígyó!

Zúg a vihar a donmenti szteppék fölött. Megindult a fel-dühödött, felháborodott, kegye met nem adó Oroszország. Az ítélő Oroszország. A bosszúálló Oroszország. Megindult és megy, egy gondolattal, egy érzéssel:

HALÁL A NÉMETEKRE!

ZMKA

Nelit könyvtár

7135122

7606

9 -